

— at de ikke ville nøies med et Forbud mod Foreninger og Forsamlinger af en vis sælles Art, men forudsætte et særligt Forbud for hver enkelt Forening og Forsamling. Er det Tilfældet, saa forekommer det mig, at dette Forslag har praktiske Ulemper, som Lovforslaget ikke har, og at der er noget Urimeligt i, at man absolut vil have et Forbud, som man erkjender kan være berettiget og nødvendigt, gjentaget for hvert enkelt foreliggende Tilfælde. Derfor kan jeg ikke slutte mig til dette Forslag, medens jeg dog ikke tillægger det nogen overordentlig stor Betydning. Derimod vil jeg meget fraraade det Forslag, der gaar ud paa at lade hele denne Paragraf udgaa. Det er jo nødvendigt at have Bestemmelser derom, da Grundloven har forudsat, at der maa ske Indskrænkninger — for de Militæres Vedkommende — i den almindelige Forenings- og Forsamlingsfrihed. Skjøndt jeg ikke vil finde det nødvendigt at aftrykke denne Grundlovsbestemmelse her i Straffeloven, er den dog tilstede her, hvor latent det end er, og man kan ikke sige, som det ærede Medlem for Horsens (Bajer) gjorde gjældende, at man ved at optage Bestemmelsen indfører noget helt Nyt, som ikke tidligere har været strabart, thi det er allerede i den nu gjældende militære Lovgivning forbudt Militære dels at indgaa Foreninger og dels at møde i Forsamlinger af mistænkelig Natur, hvad jo netop politiske Forsamlinger af Militære i Reglen vilde være. Det er altsaa ingenlunde noget Splinternyt, man her indfører som strafbart ved den militære Straffelov, Noget, jeg ganske vist erkjender i Reglen ikke vilde være rigtigt.

Krigs- og Marineministeren

(Saffner): Det første Vndringsforslag, som er stillet til det Affnit, der nu er under Forhandling, er det under Nr. 91, som gaar ud paa at indføre en ny § 00 i Lovforslaget. Jeg kan med Hensyn til dette Vndringsforslag i Et og Alt henholde mig til, hvad der med saa megen Klarhed og Lydelighed blev fremsat af den sidste ærede Taler. Jeg har virkelig ikke Noget at tilføje til, hvad han ansøgte, og til den Smødegaaelse af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, som han fremsatte. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte jo, at det at indføre denne Paragraf i den militære Straffelov er efter hans Formening den eneste Maade, hvorpaa man kan opnaa, at den paaagjældende Grundlovsparagraf kommer til Kjendskab for Krigsmænd lige fra de laveste til de høieste; det skulde være den eneste Maade, hvorpaa man kunde være sikker paa, at de virkelig lærte den at kjende. Den sidste ærede Taler har imødegaaet denne Paastand, og jeg skal ikke dvæle videre derved, men naar man betragter Krigsmænd paa den Maade, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gjorde, vil man jo let kunne forudsætte, at de ville be-

trakte den militære Straffelov som den eneste for dem gjældende Lovbog, og saaledes aldeles bortse fra, at der eksisterer en borgerlig Straffelov, hvis Bestemmelser de iøvrigt, hvor der ikke er gjort særlig Undtagelse i den militære Straffelov, ere underkastede. — Vndringsforslagene under Nr. 92 og 93 kan jeg tiltræde. — Vndringsforslaget under Nr. 94 har jeg intet Bæsentligt at invende imod og henstiller til Thinget, hvorledes det vil stemme med Hensyn til dette Forslag. — Vndringsforslaget under Nr. 95 til § 147, som gaar ud paa i 5te Linie efter „Fængsel“ at indsætte „i anden Grad“, indeholder jo en Skjerpelse af Bestemmelsen, og paa dette Sted har jeg ikke Noget at indvende derimod. — Vndringsforslaget under Nr. 96 til § 148 gaar ud paa at ombytte de Ord, der staa i Paragrafen: „Den, som under Plyndring dræber Nogen eller tilføjer en saadan Legemsfæde, der efter de borgerlige Love paa Grund af sin Størrelse medfører Strafarbeid“, med: „Den, som under en saadan Plyndring dræber Nogen eller tilføjer ham en betydeligere Legemsfæde“. Jeg tror ikke, at det har nogen stor Betydning, enten man vælger Udvalgets Redaktion eller Lovforslagets, men jeg skulde dog tillade mig at formene, at Lovforslagets, som henviser til den borgerlige Straffelov, er nok saa heldig. Der finder man jo i Paragraferne en bestemt Definition af, hvad der skal betragtes som betydelig Legemsbestadigelse, og man har altsaa noget Bestemt at gaa efter; Krigsretten har en bedre Veiledning, forekommer det mig, end der indeholdes i Vndringsforslaget. — Ved Vndringsforslaget under Nr. 97 forekommer det mig, at der kun kan være tilfaldet en anden Redaktion — det tror jeg ogsaa blev udtalt af Udvalgets ærede Ordfører — og jeg har ingen Indvending derimod at gjøre. — Jeg kommer dernæst til et Vndringsforslag, som er stillet af et Mindretal under Nr. 98, og som gaar ud paa, at sidste Punktum af § 149 skal udgaa. Jeg kan med Hensyn til dette Forslag henholde mig til den Udtalelse, vi hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad). Det glæder mig, at det ærede Medlem har sluttet sig til Lovforslaget og ført Forsvar for, at det sidste Punktum af Paragrafen ikke skal udgaa. Fra et juridisk Standpunkt tror jeg ikke, at det vil være rigtigt at gaa ind paa Udstemningen af dette Punktum, men den ærede Ordfører for Forslagsstillerne gjorde gjældende, at det var af Vigtighed, navnlig for Opretholdelsen af Disciplinen iblandt Dropper, som vare i et fjendtiligt Land, at Straffebestemmelserne ikke vare satte for slapt. Det var ikke Ordene, men jeg tror, at det var omtrent Meningen af det ærede Medlems Udtalelse. Jeg kan være fuldkommen enig med det ærede Medlem deri, at der bør være strenge Straffebestemmelser for Lovovertrædelser, som begaas af Krigsmagten i et fjendtiligt Land, og det af to Grunde. For det Første, fordi det